

Letna plača 1 for. 50 kr.
Društveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji in nepremožni
kmetovalci plačajo
le po 75 kr.

Slovenska čebela.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva

po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Nauk o sestavi čebelnega trupla. — Posnetek. — Naznanila. — Brezmatičnost panja. — Iz okolice Šentvidske nad Ljubljano. — Nekaj iz prijateljskega pisma. — Tri prve zapovedi čebelarstva. — Družbena naznanila.

Nauk o sestavi čebelnega trupla,

(Po b. Rotšic-evem čebel. s podobami.)

Vnanja čebelina podoba nam kaže tri posebne člene brez kosti; zaznamuje jih le pregib, ali presek. Koža je kakor neka žgoščena tkanina, ter je bolj ali manj gosta z malimi kosmatinicami poraščena. Kosmatinice so deloma krajše in daljše, deloma enotno in dvojnato razcepljene.

Lahko zapazljivi deli čebelnega trupla so: glava, prsi in trebuh ali zadnji del.

1. Glava ima pet posebnih delov in sicer: tri pare strigalic, t. j. neke kleščice za hrano prijemat; potem en par tipalnic in zadnjič en par robčastih oces.

2. Oprsje čebel je sestavljeno iz treh obročkov, ki so razne velikosti in tudi različne vnanje podobe. Prvi obroček (predprsje) ima dvoje kratkih nog; drugi ima dvoje daljših nog in tretji dvoje najdaljših. Tudi perutici so različni in sicer nad drugim parom nožic malo daljši in nad tretjim parom pa dvoje manjših podperutic.

3. Trebuh ali zadnji del se z oprsjem le po tanjki nitki vkup strinja, ter je daljši, kakor oba prva dela skupej. Sostavljen je ta del s šestih kolobarčekov, ki so vsi premakljivi in drug drugemu pokriva.

B. Raba imenovanih treh delov čebelnega trupla je sledeča:

Troje strigalic ali kleščic, imenujemo jih spodnje in zgornje čelusti in žnabli, služijo v nabiranje raznih sokov: strdenih, voščenih, lepljivo-voščenih in obnožja, in za izdelovanje teh sokov. S temi deli pitajo zalego, se branijo in napadajo.

Srednji del ustnic se imenuje jeziček, in je dolg zelo vpogljiv rivček, kateri je za izsrkanje sokov ves pripraven.

S čelusticama, kateri se druga proti drugi nasproti premikate, čebela nareja in gnjete lepljiv vosek in druge tvarine; z njima grize kedar napada ali se pri napadu brani.

Tipalnici ste kakor dve zeló narezlani nitki. Po zmoti se je dozdej mislilo, da je tû skupni sedež vsih čutov: posluha in okusa, duhanja in čutila, zdaj pa je gotovo, da se čuta posluha in okusa v drugih delih čebelnega trupla nahajata. Razloči se pa na tipalnicah, razun glavnega člena, še 13 (pri čebelah 12) delnih členov (oziroma na ženski spol 13.)

Oči čebelne so sestavljene iz dvoje velikih in mrežastih očes na obeh straneh glave in troje zraven očes na temenu. Posamezno oko je piramidi podobno (piramida se imenuje stavba, ktera je od zdolej široka, potem čedalje bolj enakomerno proti vrhuncu ošpičena). Posamezne piramidalne očesi so prevlečene z mrežasto, skozividljivo kožico, ktera je v ravno toliko šestvogelnih (šestrobčestih) delov razdeljena, kolikor je posameznih oči. Vsako oko ima dva uda: notranjega in vnanjega, t. j. tako imenovano kristalno lečo ali zenica in iz možgan izhajajoči živec, kateri od zunej prejete podobe sprejema, ter jih potem možganom dopeljuje.

2. Oprsje. Na treh oprsni obročkih je dvojni par nožic. Čebelna noga ima pet različnih delov; prvi dve najkrajši opravljajo dela rok, ter roki namestujejo. Bedro čebelne noge in kolobarček stegnja sta podolgovato-okrogla in s kosmatinicami obraščena. Stegnjo nogé je podobno trikotni okroglasti piramidi, ktera je spodaj tumpasta, ter je z dolgimi kosmatinicami poraščena. Meča ali piščal je plošnata, ter ima na koncu ojster sekirci podoben trnik. Konečni člen nožice ima dva para na znotraj zakrivljenih krempljčkov, ktera nožino blazinico oklepata.

Čebelne perutice so iz prav tanke dvojnate kožice, ktera je skozi — ali prevedljiva, ter z malimi kosmatinicami poraščena. Preprežene so perutice s čutnimi nitkami mrežasto, kakor kako listno pero. So na prvem obročku najkrajši dve nogi pritrjene, ima drugi obroček daljši nogi in tudi daljši perutnici. Tretji obroček nosi najdaljši nožici, ki ste tudi po podobi in namenu od prvih različni. Stegnjice je ploščato, ravno tako piščali, z majhnimi trivogalno kodunjčastimi dolinicami, ki se tudi lopatice imenujejo. Zgornji skoraj štirivogelni člen je tû precej dalji in tudi širji, kakor drugi, z mnogimi (10) počeznimi vrstimi gostih kosmatinic, ki se zato tudi kertačice zovejo. Na tretjem obročku se nahaja še par bolj malih perutic, kateri živalica s sprednimi trdno sklepa. V to ji služi 20 do 30 kakor žaga nazobčenih roženastih kaveljcev, ktere v zadnji rob sprednjozgornje perutnice padajo.

Zadnji delj čebelnega telesa, s sprednjim oprsjem po tanjki nitki sklenjen, je podolgovato okrogle podobe in več kakor še enkrat tako dolg, kakor glava in oprsje vkup. Šest hrbtnih polobročkov drugi vrh družega kakor opeke na strehi pokriva na obeh straneh male plošnjate in luskinjate trebušne kolobarčke, kateri so med seboj drug z drugim s tanjko vezilno kožico sklenjeni. Prvi in zadnji obroček sta prav majhna; štirje večji in srednji služijo za izločevanja v čebelnem telesu predelanega voska. Ta namreč predere tanjke kožice srednjih štirih prsni obročikov, ali prav za prav osem spodej ležečih dolinic ali globin, ter se

naredijo tem globinam podobne plošice, ktere čebelica z nožicami k čelusticam prinese, da jih pregnete in predela, ter tako celico za celico postavlja, dokler je sat dokončan.

Posnetek

iz zapisnika odborne seje 12. septembra 1873.

Vsa opravila dovršena od osnovalnega odbora do ustanovnega velikega zbora 30. julija 1873 bodo pripoznana in računi pregledani, ter potrjeni.

Zapisnik perovodja pri občnem zboru se potrdi in predsednik prevzame nalogo, kratko sporočilo v družbeni list poslati. Oziroma vredništva družbenega lista se sklene, da naj se tvarina obeh listov: „Kraimer Biene“ in „Slovenske čebele“, kolikor moč vjema in da se preskrbi po 500 iztisov nemškega in slovenskega lista; nasproti pa naj se diploma le po 250 iztisov v vsakem jeziku za zdaj omisli, da se obilniši stroški prihranijo. Upati je, da bodo po načrtu primerno izpeljane, naročnike zadovoljili, ter jim bodo spomin ustanovljenja čebelarskega društva; v lepem barvenem tisku namreč bodo okinčane z društveno glasilko, raznim čebelarskim orodjem in grbi Slovenskih dežel: Kranjskega, Štajarskega i. t. d.

Zarad delalnega reda so nazoči sklenili sledeče: Seje družbenega odbora naj bodo navadno vsaki mesec. Kdor na povabilo predsednika brez pravega vzroka izostane in tudi namestniku tega ne naznani, plača v društveno blagajnico 2 gld. Za kraj zborovanja društvenega odbora se odloči Ljubljana, vendar brez škodovanja predsednikovih pravic.

Kadar kakega odbornika ali ni domá, ali je sicer po opravljenih ali boleznih zadrževan, se pokliče namestnik; če pa zavolj časa ali družih uzrokov ni mogoče namestnika poklicati, določi reč sklep predsednika. Sprejem novih udov, denarjev in kar je sicer društvu zanimivega, naj se vselej do konca meseca predsedniku pošle, sicer se plača 3 gld. kazni v društveno denarnico.

Družbeni stroški se bodo izplačevali po sledeči vrsti: 1. račun osnovalnega začasnega odbora; 2. Stroški za tisk obojnega lista in diplomu; 3. pisarna, poštna in razpošiljavna plačila; 4. stroški za potrebne odborne reči; 5. družbena doplačila za čebelarsko orodje n. pr. panjev i. t. d.; 6. plačila, tudi povračila, če je potrebno, za sodelavce pri društvu; 7. plača društvenemu učitelju, potnine potovalnim čebelarskim učenikom; 8. plača potrebne knjige in knjižnic; 9. učiteljske ustanove.

Za pisarnične potrebe, ker zaračunjenje vsake marke je težavno in mudno delo, se odloči predsedniku za četrt leta 6 gld. in vsakemu podpredsedniku po 3 gld. Izvzete so, ter potrebujejo posebnega zaračunjenja, sledeče reči: a) Stroški in poštna marke za razpošiljanje družbenega lista; b) stroški za razpošiljanje diplomov, družbenih panjev in družega naročenega orodja udom; in c) stroški za vabila k pristopu v društvo. Oziroma plače 100 gld. društvu čebelarju se sklenejo plačevati polletno po 50 gld., dokler je v službi. Razum tega dobiva vsaki dan, če je namreč v družbenem poslu iz doma, 2 gld. povračilo za voznino

in hrano in še 1 gld. 50 kr. kot priboljšek. Tudi se pripozna, da pri boljših dohodkih se mu bo kot čebelarškemu učitelju pičila plača po moči zboljšala.

Zadnjič je bilo sklenjeno, da se ima deželnemu predsedniku, dež. glavarju in predsedniku kmet. družbe po 1 iztis nemškega in slovenskega društvenega lista poslati, potem tudi en iztis tistim čitalnicam po Kranjskem, ktere bi zaželele.

Predsednik izkazuje, da razun izvoljenih treh častnih udov je društvu pristopilo 13 podpirajočih in 232 delavnih udov; društvenih panjev se je razposlalo 70 in da se vedno bolj za-nje oglašajo. Po deželah je društvenih udov iz Kranjskega 112, iz družih avstrijskih dežel 51, iz Ogerskega 14, iz Nemškega 75 in 1 iz Laškega. 123 udov dobiva slovenski časopis, 119 nemškega in 16 udov obojnega.

Predlog predsednika, da se družbi kmetijstva naznanja vstanovljenje čebelarškega društva in prosi, naj bi mu blagovolila nakloniti za čebelarstvo namenjeno državno podporo, ali saj kaki del, je bil sprejet.

Konečno je bila še podpisana prošnja na v. c. kr. ministerstvo kmetijstva in proračun za leto 1873, kateri naj se prošnji priloži. Po tem proračunu znašajo dohodki 1105 gld., stroški pa 1850 gld.

Naznanila:

Želi se kupiti nekaj medú pitanca, pa tudi vsaki drugi očiščen méd se se kupuje, da je le blago pošteno. Kdorga hoče prodati, naj se pri predsedniku oglasi, ter pové ceno in koliko bi ga hotel prodati.

Kot podpirajoči udje so od 30. julija do zdaj društvu pristopili gospodi:

- Dr. Dragotin Ahačič, c. kr. odvetnik v Ljubljani;
- Pavl od Juhasz grajščak v Tardösked;
- Dr. zdrav. Jos. Kapler v Ljubljani;
- Rudolf grof Kolowrat-Krakowsky v Hroby;
- Vitez Kaltenegger, deželni glavar v Ljubljani;
- Dr. Jožef Kozler, veliki posestnik v Ljubljani;
- Juri Krašovic, župnik v Šmartnem pri Kranju;
- Mahr, učenik kupčijstva v Ljubljani;
- Jakob Mastnak, župnik v Slivnici na Štajarskem;
- Boštijan Poznič, župnik pri sv. Florjanu v Dolicu na Štajarskem;
- Polkoynik grof Zedwitz v Esek-u na Slavonskem;
- Edvard Polak, dekan in častni kanonik v Leskovcu;
- Čebelarško društvo v Fürth-u pri Norimbergu na Nemškem.

Brezmatičnost panja.

(Konec.)

Vidili smo v dosedaj rečenem veliko, pa pogostno nadlogo brezmatičnosti za čebelarja, kakó lahko se primeri in znamnja, po kterih se brezmatičnost spo-

zná. Poglejmo zdaj, kdaj in kakó je takim panjem pomagati. Razločiti je tu najpred treba, kdaj se je brezmatičnost primerila. Se je to zgodilo o času, kadar imajo čebele najboljšo pašo, ni treba nič posebnega storiti, kakor čebele le skrbno opazovati. Kadar je posebno lepo in ugodno vreme, in paše veliko, bodo čebele tudi brez matice nekaj dni pridno nosile. Umni čebelarji še celó o takem času nalašč matice vzamejo, ali pa jih v matičnico zaprejo, zato da čebele obilniši nosijo in se s pitanjem in ogrevanjem zalege ne mudijo. Če pa ravno čebelar hoče, zna takim panjem tudi matico preskrbeti. Treba je pa paziti, da se zgodi v času, o katerem je še obilno trotov v panji, da zamore mlada matica še oplodena biti. Najboljše se vé da je, če ima čebelar oplodene matice že pri rokah, da je kar v brezmatičen panj dene. Zato imajo umni čebelarji vedno v malih panjičih matice pripravljene. Če pa ima brezmatičen panj že matične zibelke nastavljene in hočemo oplodeno matico panju dati, je treba vse zibelke pokončati in izrezati, sicer čebele nobene matice ne sprejmejo, ampak vsako zamorijo. Če pa čebelar oplodene matice nima, zna panju tudi zalege iz drugega panja dati, le, kakor je znano, ne sme prestara, zadelana biti.

Se je pa nesreča brezmatičnosti zgodila zgodaj na spomlad, ali v jesen, kadar več trotov ni, potem bi bilo tako delo se vé da zastoj; pač pa se tudi takrat zamore z oplodeno, rodovitno matico pomagati, kdor jo pri rokah ima. Nobenkrat se pa ne sme pozabiti, matico panju zaprto dati, če ne, je v največi smrtni nevarnosti in tedaj panju nič pomagano, čebelar pa ob matico. Zato naj se vselej v matičnici pridene in še le čez kaki dan izpusti.

To velja le od dobrih panjev; slabim panjem matice z velikim trudom preskrbljevati, je skoraj vselej nevhvaležno delo; ker malokdaj ima čebelar kaj dobička od takih panjev. Zato je najboljše ali slab nečebelin panj na drugi panj naložiti, ali pa le čebele drugemu panju dodati. Kako se to naredi, vé vsaki čebelar; je bilo že tudi v „Čebeli“ povedano. Le s takim panjem je treba drugače ravnati, v kateremu čebelar trotovnico (bodisi matica ali čebela) sumi, ali znabiti gotovo zanjo vé. Tu je treba napačno matico vjeti, sicer je še druga v nevarnosti in čebelar bi znal dva panja na enkrat zgubiti. Če se čebele preženejo, se zna tudi prazen panj s satovjem na drugega naložiti; zlasti če bi brezmatičen panj še kaj medú imel, drugi znabiti pa medú ne, bi čebelar pač na število panj manj imel, zgube pa gotovo nobene, ker dva dobra panja dasta vselej več dobička, kakor trije, štirje slabi. Gater pripoveduje, kako je baron Ehrenfels o taki priložnosti čebele v drugi panj spravljal. Brezmatičen panj je zvečer okoli obrnil in vrh njega zdravega postavil. Brezmatične čebele so vse čez noč k matičnemu izlezele in tudi svoj méd novi materi v dar prenesle. Drugi dan je spodnji panj proč vzel in satovje, če je bilo mlado, za roj prihranil, če je bilo pa bolj starikasto, in čez leto dobra paša, kakemu močnemu panju za nalogo dal. Če hoče kdo poskusiti — prav, delo ni težavno.

Baron Berlepš priporoča sledeče ravnanje: Če se ti dozdeva, da v panju s premakljivim satovjem ni vse prav, bodisi, da je brezmatičen, ali da ima napačno matico, preloži iz panja vse satovje v drugi prazen panj. Vzemi potem prazni sat in ga pred žrelisce deni, za tem deni kakih pet satov z zalego in

čebelami, ktere si drugim močnim panjem vzela (če pa močnih panjev nimaš veliko, zadostuje tudi manj satov, tudi le eden). Potem pregledaj satovje panja in če matico dobiš, jo zateri in sat za satom v panj devaj. Če matice ne najdeš, ali iz zalege poznaš, da jo delavna čebela leže, preženi vse čebele v prazen panj, za unimi petimi z zalego deni v panj prazno satovje in postavi panj, kjer je pred bil. Prazen panj s čebelami pa nesi malo od čebelnjaka proč, odpri žrelce in čebele pojdejo same v svoj stari panj, ter si bodo kmalo matico spodredile. Da pa ne pojde tudi napačna matica z njimi, pazi na panj, ker čebele en naenkrat, kakor roj, ampak počasno panj zapuščajo, se matica lahko zapazi in če bi se ne, zapri žrelce, kadar bo še čebel gručica za kako jajčé velika, stresi jih v kako škatlico dobro z medom namazano, jih sem ter tje pretresi, da se z medom pomažejo, ter jim v kaki drugi panj odpri; ker le počasi odlezejo, se matica gotovo zapazi.

Je pa gotovo, da matice ali jajčice ležeče čebele ni v panju, tedaj ni treba družega kakor k satovju z zalego še drugih dodati, na katerih čebele sedijo in panj zapreti. Če matične zibelke lahko dobiš, obesi ktero v panj, pa še le drugi dan, da jo čebele v prvi zmešnjavi ne poškodujejo. Dobro je, če zamoreš takemu panju že zelo zrelo zalego, ali pa mlade čebelice dodati, ker take so posebno pridne, da se pred matico spodredijo.

Kdor ima veliko panjev, pa malo časa neoprodne matice opazovati, dobro stori, če iz previdnosti, vsakemu takemu panju sat z nezadelano zalego pridene, ali še boljše matično zibelko. Tako si čebele matico spodredijo, če bi jo bile zgubile; če ne, si znajo same dobro pomagati.

Da se matične zibelke dobijo, se lahko od 14 do 14 dni enemu ali drugemu panju matice vzamejo, ker potem vsaki panj več zibelk nastavi, ktere čebelar po potrebi rabi.

Konečno naj še opominim, da vse take dela se opravljajo najbolj o večernem hladu; čebele, kterim mislimo ptujih čebel dodati, je treba pokaditi, dodajavne pa z medico ali meliso poskropiti, da se ne kolejo, ampak hitrejše sprijaznijo.

Po Gater-ju.

Iz okolice Šentvidske nad Ljubljano.

(Rozman.)

Na prijazni vaš opominj, da naj vsak, kdor vtegne, pové, kakó se v njegovi okoljici čebelari, vam hočem tukaj o kratkem opisati, kakó ravnamo pri nas s čebelami; kakó jih kupujemo in prodajamo.

Večina Šentvidskih čebelarjev daje svoje čebele prezimovat ali v Polhovi gradec ali pa v Želimlje, ker je posebno v prvem kraju veliko resja, na katerem koj spomladi beró, da le malo sneg odleze. Ko začno vrtovi zeleneti in češnja cveteti, jih vzamemo domú. Kadar odrojijo, jih vozimo na Ljubljanski

mah, kjer beró zgodnjo ajdo in jelko. To drevo marsikaterikrat napolni vse panjove. Tudi moram omeniti, da ondi rojijo prvi in drugi roji še enkrat in sicer zarad tega, ker, kakor pravijo, oberajo zviti koren (po latinsko — kakor sem bral — *lythrum salicaria*. Od tod jih pripeljemo zopet domú na jesensko ajdo; in sicer so včasih takó težke, da je satovje v vsakem panju več ali manj podrto.

Kar se splošne letine tiče, so se pri nas letos tako srednje obnesle; lansko leto so bile boljše. — Po navadi pri nas kupujemo čebele v ajdovo pašo. Kakor ste že omenili, sta za to kupčijo sejma v Kranji in na Igu. A marsikaterikrat se je že kdo pri teh čebelah hudo opekel, ker jih brezvestni čebelarji ali brez matice prodajajo, ali jih pa z žganjem napajajo, da so bolj hude (in vsled tega tudi boljše viditi.) Vse to sem že sam skusil. Previden kupec jih gre raje kupovat posamezno v hribe. Najbolji kraji za to so med Gočarevcem in Postojno ležeči, a tudi v Idrijskih rovtah se dobi pošteno blago.

V jeseni navadno ne prodajamo čebel, še kupujemo jih. Vsako leto gre nekaj centov voska k Ljubljanskim svečarjem in na medarskem trgu je polovica medarjev iz Šentvidske fare.

Novi panj se še pri nas ni mogel udomačiti. Nekaj jih je, da ga imajo, a večina pravi, da nima časa vkvarjati se s tem panjem. Jaz mislim, da se ga bodo poprijeli, kakor hitro bodo spoznali popolnoma njegovo korist.

Nekaj iz prijateljskega pisma.

Znabiti bo ktereга umnega čebelarja zanimivalo ali tudi k posnemanju nagnilo, če mojo lansko zvijačo priobčite. Zvedil sem bil namreč, da je neki bližnji sosed znanemu barantaču šest panjev obljubil. Vedil sem, da lakomnik družega ne pozna, kakor žveplo; zato sem soseda prosil, naj meni rajši žive čebele dá, kakor bi jih pomoriti dal. Zadovoljen je bil, in ko barantač pride, me pokliče. Že je svoje žveplene trakove primerjal, ko pridem in rečem, da bom čebele jaz vzal. Debelo me gleda, pa vendar ne ugovorja veliko. Vzamem jih na dom, pustim jih nekaj časa brez matic in jih potem po svojih panjevih razdelim. Eden mi že dve leti ni rojil, tedaj mu vzamem prestaro matico, ter z mlado nadomestim. In letos, ko so bile vse čebele zanič, so moje če tudi ne po najboljši letini, vendar zadosti dobre; imam precej medú, in upam tudi z naprej dobre čebele imeti.

Veste kaj mi na misel hodi? Bi ne bilo dobro, ko bi umni čebelarji od sosedov svoje okolice panje, ktere mislijo zatreti, pokupili? Lastne čebele bi si lahko zboljšali, méd in vosek bi pošteno očistili, ne kakor se dostikrat zanikerno in nesnažno dela. Jaz mislim, da bi se dalo dobro blago tudi dobro prodati; da kar zamore dati lakomen barantač, zamore dati tudi umen čebelar,

ljudem je pa tako vse eno, ali se čebele pomorijo, ali pa ohranijo. In če bi se takih umnih čebelarjev več vkup združilo, bi se znabiti vsa druga, boljša kupčija odprla, in s tem posredno tudi čebelarstvo podpiralo*).

Tri prve zapovedi čebelarstva.

Vsaka stvar svoje tirja, bodisi žival ali rastlina, če hočemo, da nam ugodno napreduje, takó tudi čebelarstvo. Neki čebelar je novincem v čebelarstvu dostikrat tri zapovedi priporočal. In prva je bila: „Preskrbi čebelam toplote“. Če nimajo zadostne gorkote (28 do 30° R.), ti ne bodo zalege izlegle, tedaj mora panj pešati in odmreti. Druga zapoved? praša učenec: „Preskrbi čebelam toplote“. Če nimajo potrebne toplote, ti ne bodo satovja delale, tedaj tudi ne napredovale. Tretja zapoved? praša marsikteri novinec prav naglo: Tretja zapoved, pravi stari čebelar prav počasno: „Preskrbi čebelam potrebne toplote“. Če ne, ti bodo čez zimo veliko več medú povžile, da jih o slabi letini še preživeti ne boš mogel. Te tri zapovedi si vsaki lahko zapomni, naj bi le tudi vsak čebelar po teh trijih zapovedih delal!

Družbena naznanila.

Udom, kateri imajo družbeni panj z romčiki, priporočamo nove satne vilice. S temi čebelar lahko do konca panja seže, ter prazne in polne satove vun in noter deva in se takó marsikterega pika obvaruje. Priporočiti so posebno začetnikom; stari čebelar se ne zmeni toliko. Veljajo 50 kr.; po pošti z zavitkom 70 kr.

— Ude, kateri pri vpisanji niso letne plače odrajtali, prosimo tisto kmalo poslati, ker konec leta je treba račun skleniti. Tudi takim ne moremo diplomov poslati, dokler ne vemo, če jih želijo, ali ne.

— G. dr. Dzierzon je po našem naznanilu, da je bil 30. julija pri prvem občnem zboru Kranjskega čebelarskega društva za častnega uda izvoljen, sledeče odgovoril: Za veliko mi skazano čast, da ste me kot častnega uda novoustanovljenega Kranjskega čebelarskega društva izvolili, vam izrekujem najlepšo zahvalo. Mlademu društvu želim najboljši uspeh. K temu pa se vé, da je denarja treba. Da ne bote nepotrebnih stroškov imeli, svetujem, če že ni prepozno, da diplomov ne izdavate. Stanejo veliko denarja, sreča društva pa na temu ni ležeča.

* Res dobra misel! Upamo, da o tej reči danes ni bila zadnja beseda.